

Vallpalou: Cruïlla de camins

Aquesta exposició aplega una selecció -inèdita a Lleida- de pintures especialment representativa de les principals línies de treball de Vallpalou en els seus prolífics darrers quatre anys (2006-2009). Una fase expansiva, caracteritzada per l'ús majoritari de formats grans i mitjans.

Alliberada del subjecte entès com a representació –alliberada, doncs, de la supeditació a una realitat externa- la pintura de Teresa Vall Palou és, abans que res, una realitat autònoma que es manifesta a través dels elements que la conformen: el signe, el gest, la matèria, el suport. La gestualitat del traç i l'experimentació constant amb les potencialitats expressives de la matèria són la base d'aquesta obra.

Tot i que l'espontaneïtat del traç o de la taca que conformen obres com CM316 o el políptic CT327-331 és conseqüència d'una acció directa, d'una plasmació immediata, en d'altres (CT315 o CT348) la complexitat i riquesa de matisos palesa una execució més reflexiva. Una pintura d'acció però de tempo lent, pausat, meditat, que cerca una combinació adequada d'elements de natura aparentment atzarosa i improvisada. Aquest fet és més aparent quan els elements més dinàmics (traços, regalims, esquitxos, formes obertes) queden supeditats a d'altres de més permanents (veladures de color, formes definides). O quan afloren sèries on apareixen en transformació patrons de forma i color (CT259-262). En algunes obres (CT348 o CT316) les masses de color dominant impacten de seguida l'espectador. En d'altres, l'impacte es produeix per tintes neutres (CT327-331) o, de manera més subtil, per l'aplicació de vernissos sobre un fons d'un blanc càlidament matisat (CT296, CT306).

Malgrat les múltiples evocacions tant exteriors (paisatges i elements de la natura i del cosmos) com interiors, defuig la figuració i, per aquest motiu també, la concreció constrenyedora d'un títol (es limita a numerar les seves obres i a classificar les seves pintures segons el suport en CM –composicions sobre fusta- o CT –composicions sobre tela). El resultat és una obra autoreferenciada que, tanmateix, té l'origen en les experiències i les pulsions internes de l'artista. Les al·lusions al paisatge -tant natural com humanitzat- són perceptibles en sèries com CM206-208 o CM204-203. També les evocacions de formes orgàniques (CT285). Però, com hem dit, és alhora una pintura emocional, manifestació plàstica del tarannà de l'artista i de les seves pròpies vivències (com el collage d'objectes xinesos de CT316, acabat després d'un viatge a Shanghai). Obres evocatives però també -en tant que cal·ligrafies i signes- paisatges interiors (projecció del jo de l'artista) i forma pura. Espais simbòlics, àmbits de reflexió i, finalment, murs de contemplació: l'exposició pública de l'obra permet que sigui el visitant el qui atorgui el sentit definitiu a l'obra exposada. Que reconegui l'entramat de relacions –afinitats i discordances- que afloren en una contemplació tan aïllada com seqüencial de les obres. Cruïlla i també culminació d'uns camins que maduren territoris explorats anys enrera i que n'anticipen de nous. Una obra exigent, a la recerca de noves possibilitats expressives de la matèria i presentada, a més, en el context de la pròpia fundació de l'artista: la seva altra creació, col·lectiva, pública i -com la pictòrica- una obra en procés.

Joan-Francesc Ainaud

Director artístic de la Fundació Vallpalou